

— Ловецо, — казала Росица, — смили се надъ бѣдното зайче и не го убивай. Вижъ, какви хубави цвѣта сж нацѣтѣли въ гората. Азъ ще ти набера цѣла китка.

И тя набрала малкъ букетъ отъ бѣли маргаритки и го подала на ловеца.

Ловецътъ помислилъ отначало, че Росица е или горска самодива, или царска дъщеря. Но когато тя му разказала, че е бѣдно сираче и че тия хубави скжпоцѣности, що кичатъ коситѣ и дрехитѣ ѝ е получила прѣзъ нощта въ гората, той я уловилъ за ржката и ѝ рекълъ:

— Отъ днеска нататѣкъ ти нѣма да бждешъ самичка въ свѣта.

Ловецътъ завелъ Росица у дома си и слѣдъ една седмица се оженилъ за нея.

И. Василевъ

Какъ Чочо Пипонковъ насади кокошката

До обѣдъ Чочо Пипонковъ, заедно съ баща си, посадиха нѣколко дървета въ градината. Чочо помагаше на баща си, копаяше прѣстѣта, носѣше торъ съ количката, затѣпкваше съ кракъ прѣстѣта около насаденото дърво и носѣше копача и лопатата.

Подиръ обѣдъ баща му каза:

— Чочо, сега пѣкъ да идемъ да насадимъ кокошката, за да имаме малки пиленца.

Чочо Пипонковъ заскача отъ радостъ. Той грабна лопатата и копача, качи ги на пълната съ торъ количка и радостно трѣгна къмъ градината. Баща му усмихнатъ вървѣше слѣдъ него.

Чочо подскачаше и си мислѣше:

— Чудно нѣщо ще бжде! Да посадимъ кокошката, тя да порасте и да роди и да окичи клонитѣ си съ малки пиленца, като ябълката съ ябълки. Слава Богу — това не знаехъ и това научихъ.

Той отиде въ градината, избра мѣсто, спрѣ се, грабна копача и почна да копае. Баща му донесе кокошката. Той погледна засмѣнъ сина си и му каза:

— Чочо, кокошки на слънце не се сядятъ. Ела тукъ подъ хамбара и разрови една малка трапчинка